

Een schilder aan zee: Henri Stacquet (1838-1906)

We zien ze niet meer op onze stranden, de schilders met hun kompakt veldatelier (zitje, chevalet en complex openklappende verfdoo) die wat gestrande schuiven, een garnaalvisser te paard of gewoon de sfeer van lucht, water en zand vereeuwigen.

Met de popularisering van de fotografie, maar vooral met de veranderende ideeën over kunst is hun ras zogoed als uitgestorven. Spijtig. De weinigen die we nu nog buiten aan 't werk zien, komen meestal niet verder dan smakeloze Place-du-Terre-estetic.*

In de decennia rond 1900 was Henri Stacquet een vaste klant op de Vlaamse stranden.

Hij werd geboren te Brussel op 25 november 1838. Kind van mensen uit de "lagere burgerij" ontving hij de geijkte opleiding voor kinderen van zijn stand. Maar reeds vroeg gaf hij blijk van artistieke aanleg: muziek en tekenen.

Hij maakte aanvankelijk carrière als ambtenaar in het bankwezen te Brussel, eerst in een kredietinstelling, van 1863 af in de Nationale Bank, waar hij zou opklimmen tot inspekteur van de personeelsdienst.

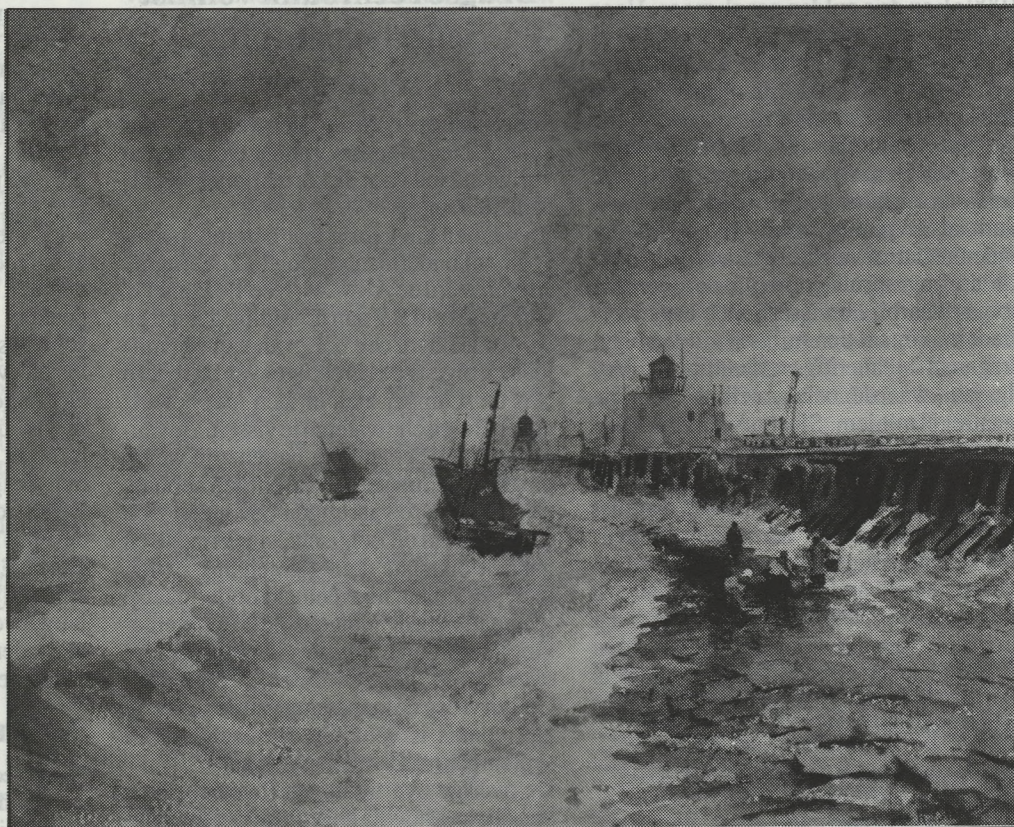
In de vrije uren vervolmaakte hij zijn schilderstechniek. Dit gebeurde niet systematisch, wel occasioneel. Mensen als Courtens, Boulenger, Verwee en Coosemans hadden - als vrienden - een aandeel in zijn vorming. Dit gebeurde wanneer het uitkwam tijdens een werksessie in een bos, op het platteland, op het erf van een hoeve...

Aquarel werd van meetaf aan het geliefde medium van Stacquet. In 1870 debuteerde hij onder een schuilnaam - de naam van zijn moeder - in het Gentse salon met een "Gezicht op Ter Hulpen". Vanaf dan exposeerde hij regelmatig en met succes in de driejaarlijkse salons te Gent, Antwerpen en Brussel.

In 1877 werd hij lid van de "Société Belge des Aquarellistes" waartoe o.m. ook Victor Uytterschaut, Maurice Hagemans, Henri Cassiers, allen belangrijke Belgische aquarellisten uit de tweede helft der 19de eeuw behoorden. In de schoot van die vereniging exposeerden de genoemde kunstenaars. In 1901 werd Stacquet overigens voorzitter van die "Société". Eerder, in 1875 was hij samen met o.m. Louis Artan, Pericles Pantazis, Heurteloup, Alfred Verhaeren, Victor Fontaine en Edouard A gnessens bij de stichters geweest van "La Chrysalide", een vooruitstrevende kunstenaarsgroepering, waar later ook Ensor en Finch bij aansloten.

Stacquet schilderde aanvankelijk vooral plattelandsgesichten uit het Brabantse en de Kempen. Naderhand verlegde hij zijn voorkeur naar zeegezichten (vooral Heist) en

dorpslandschappen, alsook interieurs. De Vlaamse en Hollandse kusten waren zijn geliefde inspiratieoorden. In 1889 ondernam hij een Italiëreis.

Grasduinend in enkele oude katalogi vonden we Stacquet enkele keren vermeld:

- Salon 1880 te Gent: "Winter te Peutie. Ondergaande zon" en "Landschap te Tervuren" (beide aquarellen)
- Salon 1894 te Oostende: "Marine. Oostende", "Strand te Heist" en "Vallei van Sint-Job"

Stacquet's aquarellen werden internationaal gewaardeerd en met medailles bekroond te Amsterdam, Barcelona, Port-Adelaïde en Paris.

Stacquet woonde in de Brichautstraat 35 te Brussel en overleed te Schaarbeek op 20 november 1906.

Na zijn overlijden ging in 1907 een retrospectieve tentoonstelling door in de Cercle Artistique te Brussel. Zowel in Knokke als te Schaarbeek is een straat naar hem genoemd.

Volgende musea en openbare verzamelingen bewaren werk van Stacquet: Antwerpen, Koninklijk Museum voor Schone Kunsten (K.M.S.K.); Brugge, Groeningemuseum; Brussel, K.M.S.K.; Museum voor Schone Kunsten Elsene; verzameling A.S.L. verzameling Gemeente Schaarbeek; Gent, Museum voor Schone Kunsten; Kortrijk; Luik; Budapest.

Norbert Hostyn

(*) bedoeld worden de kitcherige schilderijen, die op marktpleinen en dgl. gemaakt worden.